

N

39

.6

NOM N 39

KLAAS GRAAGGROOT,

OF HET VERTELSELTJE VAN

KLAAS,

die zijn gewone kleinheid verfoeide,
En toen tot in 't oneindige groeide.

Met 22 Plaatjes.

N. O. M.
No. KN 39

N. O. M.
No. 4461

BIBLIOTHEEK
D. OPENL. MUSEUM
o. A. 226

DEVENTER,
A. T J A D E N.

PLANS 2A AND 2B

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1950

CHICAGO

KLAAS IN ZIJN VROEGSTE JEUGD.

Er woonde eens in een zeeke stad
 Een man, die niet veel geld bezat,
 Maar, als vergoeding wel misschien,
 Acht kindren om zich heen mogt zien.

Hij en de moeder evenzeer
 Beminden hunne kindren teer,
 En waren altijd — dag en nacht —
 Slechts op hun vreugd en heil bedacht.

Hun zevende, de kleine Klaas,
 Werd langzaam wijs en groot. — Helaas!
 Hij was natuurlijk nog maar klein,
 En wou graag 't grootst van allen zijn.

Hij mat zich daags een keer of vier
 Wel met zijn broërs; maar't hielp geen zier.
 Want telkens riep hij bijster kwaad:
 » Vier voet, twee duim! nog de oude maat! »

Toch was hij niet héél klein van slag,
Maar als hij soms een vriendje zag,
Dat één duim groter was dan hij,
Dan sloop hij daadlijk stil ter zij.

Vaak stopte hij een dikke zool
In bei zijn schoenen. Wat een jool!
Als hij dan in den spiegel keek,
En wel een duimbreed groter leek!

Soldaatje spelen was zijn lust;
Maar ieder liet hem stil met rust,
Omdat hij altijd kapitein,
En nooit gemeen soldaat woù zijn.

Hij stond daardoor, de kleine vent,
Al gaauw als »Klaas Graaggroot» bekend.
Dit naampje maakte hem zeer boos,
Hoe goed en juist men dat ook koos.

Ten laatste werd hij negen jaar.
Hij groeide; zijn verstand was klaar;
Maar altijd riep hij: »Ben 'k niet klein?
Kon 'k nog niet twee voet groter zijn?»

Als heel de jeugd uit spelen ging,
Verliet hij ongemerkt den kring,
Met donker oog en wreevlen mond,
En slenterde in zijn eentje rond. —

Maar 't knorrigst was hij toen Jan Knuist
Hem eens, op 't schoolplein, met zijn vuist
Getoond had wat, in een geschil,
Het woordje: *kracht* beteeknen wil.

Hij huilt, hij stampt de klinkers stuk,
En schreeuwt: »o schande! o ongeluk!
»Ik hou 't nooit uit; *dat* 's toch wat erg.
»'k Moet weg, maar heel ver weg, ik DWERG.

»Ja! — 'k wil de wereld in als muis;
»Dan kom 'k als olifant weêr t'huis.
»Als ik mijn zin kon krijgen... heusch!
»Ik werd nog groter dan een reus!

» En dan héél rijk, een mooie jas,   » Zou 'k naar 't gymnasium ook gaan!
 » Alsof hij van den Koning was,   » Of zou 'k aan 't aanbeeld moeten staan?..
 » En nooit, gedrukt door zorg en nood,   » Een Ambachtsman, met bijl en zaag!!
 » Als vader, werken voor mijn brood!...   » Wel foei! *dat* nooit! dat 's *mij* te laag!»

Zijne oogen tintelen van gloed;
 In oproer is zijn jong gemoed.
 En wat Klaas heden heeft bedacht,
 Is reeds den andren dag volbragt.

HOE KLAAS HET OUDERLIJKE HUIS VERLAAT EN WAT ER MET HEM GEBEURT.

De dag was nog maar even aangebroken, toen Klaas uit bed sprong. Hij sloop zacht door de kamer, kleeedde zich aan en keek toen eens in het vertrek, waar zijne ouders en een paar broërs nog in diepen slaap lagen.

„Vaarwel, vader! vaarwel, geliefde moeder!”

Toen zag hij het kamertje nog eens rond. In den hoek de oude klok met den koekoek en daaronder het spinnewiel, waaraan zijne goede moeder zoo dikwijls had zitten spinnen en hem onder het werk de lange winteravonden had doen omvliegen, door hare heerlijke sprookjes....

De schoorsteenmantel met de oude porceleinen borden met die mooie blaauwe bloemen; de hoekkast met borden en glazen; boven de kagchel het roodborstje en op grootvader's stoel de kat....

Zijn hoed lag op de bruine latafel met de koperen ringen; hij nam er hem af en langzaam trad hij den drempel over van het ouderlijke huis.

De zon scheen in haar volle pracht,
De dag verving den zwarten nacht,
En duizend parelende droppen
Verhelderden de bloesemknoppen.

Klaas liep steeds voort, tot hem alras
Geen enkel huis bekend meer was.
Wel werd hij moê; maar de gedachten
Aan 't groeijen gaven hem weêr krachten.

Voort!! — Over berg en door vallei,
Langs 't hooge bosch, door groene wei
En menig dorpje ging hij henen.
Maar nooit vroeg hij: » *Waar* ga'ktoch henen?»

Zeer dikwijls zei hij brommig: » Wel,
» Wat groeit zulk gras hier razend snel!
» Hoe'n hooge boom! het is me een endje!
» En *ik* — ik ben zoo'n nietig ventje!»

Doch altijd voorwaartsgaan zijn schreên,
Zelfs over hegge en weihek heên,
Tot hij, toen 't bijna hem berouwde,
Eensklaps een vreemde stad aanschouwde.

De zon zinkt langzaam weg in 't dal.
De lucht weërgalmt van klokgeschal.
De werkliên, onder 't huiswaarts keeren,
Elkander duizend liedjes leeren.

De lucht is zacht, en luw de wind.
De burger, met zijn vrouw en kind,
Trekt uit de stad naar veld en hoven,
Om God in zijn natuur te loven.

Hier wandlen langs het rijpend zaad
Een paar studenten, een soldaat;
Daar stuurt een ruiter, in galop,
Zijn moedig ros den heuvel op.

„Och! och!” riep Klaas en zuchtte er bij;
„Was ik toch maar zoo groot als zij!
„Wat zou 'k *dan* regt gelukkig wezen!
„Voor niemand hoefde ik meer te vreezen!”

„Maar *nu*, — nu ben ik nog met regt
„Klaas **GRAAGGROOT**, zoo als ieder zegt.
„Nu ben ik een verlaten kind....
„Nu dwaal 'k nog rond door weêr en wind.”

Hij zette bij een boom zich neêr,
Zag om zich heên en weende zeer!
De lucht begon reeds te verdonkren
En hier en daar een ster te flonkren.

En in den luwen Junijnacht
Kwam 't zomerwindje, zoel en zacht,
Onmerkbaar langs de bloemkens spelen
En hun fluweelen blaadjes streelen.

Klaas voelt het niet; Klaas ziet omhoog
En roept: „O! dat gebeuren moog,
Wat ik zoo dikwijls vroeg voor dezen,
En ik héél groot en rijk moog wezen!”

Daar daalt een donkre nevel neêr,
Zoo zacht, gelijk een geestenheir,
En Klaas zinkt zwijgende voorover.
Schier onbeweeglijk is ook 't looyer.

Hij sluimert in in de open lucht,
En in ziju droom hoort hij 't gerucht,
Alsof hem, daar de linden suizen,
Een geestenstem in 't oor komt ruischen:

„Als de heerlijke zon, die nu daalt in 't verschiet,
„Op morgen zijn glans over de aarde weêr giet,
„Dan zijt gij heel groot, veel grooter dan ooit.
„Gedenk aan ons woord, want wij braken het nooit.”

Eene doffe stilte; geen geluid doet zich hooren.

In het nabijgelegene meer spiegelen zich de sterren; de zoele wind speelt met de vlierplanten, die aan gindschen verbrokkelden muur hangen.

De knaap sliep. — De *knaap*?

O! neen! Want toen de morgenzon
Haar schitterenden loop begon,
Bescheen ze een jongling, slank van leden,
Die kreeg, waarom hij had gebeden.

't Was Klaas, die slapend lag in 't gras.
't Was Klaas, die zoo veranderd was.
Hij ademt zwaar.. Daar wordt hij wakker..
» Kan't mogelijk wezen? » roept de stakker.

» Ben 'k zóó gegroeid, terwijl ik sliep?
» Was 't daarom, dat die stem mij riep?
» Is dat *mijn* been; zijn dat *mijn* voeten?
» Thans zal mij iedereen wel groeten.

» Ik heb dus eindelijk wat ik wou!»
En trotsch nu op zijn lichaamsbouw,
Gaaf hij naar stad, om als de heeren
In een hôtél te gaan logeren.

Een zwarte knecht wachtte in 't portaal.
» Goên dag, mijnheer!» zoo klonk zijn taal.
» *Mijnheer!* tot *mij!* dacht Hans. » Dat zwartje
Weet nog hoe 't hoort. Daar heb je een kwartje.»

Nu ging hij voor den spiegel staan.
Hij keek zich zelve vrolijk aan,
En knikte en knikte, tot hij 't eten
En drinken bijna had vergeten.

Toen kocht hij in » *De gouden Steek* »
Een pijp en ook wat knaster, keek
Brutaal door alle winkelramen,
En dampte als zeven Turken zamen.

Van loutre vreugde danste hij,
 Gelijk de lammren in de wef';
 Want ook zijn kleeding, sapperloten!
 Was hem als aan het lijf gegoten.

Een jas naar d' allerlaatsten smaak;
 Geen buis meer! Maar de mooiste zaak
 Was, dat misschien wel honderd gulden
 Zijn groote, wijde zakken vulden.

Wat Klaas nu nog verder heeft bedreven
 Vindt ge in de volgende bladen beschreven.

KLAAS AAN HET WORSTELLEN.

Meer dan honderd malen liep Klaas, trotsch omdat hij zoo spoedig groot geworden was, de stad rond. Eene nieuwe wereld was voor hem opengegaan.

Natuurlijk voegde hij zich slechts bij groote, volwassene menschen, en als hij eens iemand ontmoette, die kleiner was dan hij, dan had hij een pret van watten je me!

Op zijne wandeling kwam hij ook aan een tuin, waar eenige jongelui bezig waren met de gymnastiek.

Dat was een genot voor hem; hij kon er zijne oogen niet van afwenden, voor al beviel hem het springen en klimmen.

Eensklaps trad een krachtig jongeling den tuin binnen en daagde de omstanders tot een worstelstrijd uit.

»Wie durft met mij?» riep hij spottend; »laat hij hier komen om te vechten.» — Maar geen der jongelui had er den moed toe.

Één echter trad voor de anderen uit, Hij die zoo sprak (t was onze Klaas)
En zei: »Ik durf het met je wagen!» Schoot gaauw zijn jas uit. »Slechts verachten
»Ik zal je — onthoud maar wat ik zeg — »Kan ik u!» riep hij honend uit
»Bedienen van een fiks pak slagen.» Tot Willem, die hem stond te wachten.

Al de andren vormden nu een kring,
 Toen 't vuistgevecht zou gaan beginnen,
 Om goed te zien, wie van de twee
 Het eerlijk in den strijd zou winnen.

Klaas greep zijn vijand bij het haar
 En zocht, terwijl ze beiden hijgen,
 Om met een slimmen linkschen zwaai
 Hem plotseling op den grond te krijgen.

Maar 't blaadje keerde. -- Paf! daar lag
 Klaas reeds te spartlen in zijn eentje.
 De dikke Willem won 't roijaal,
 Hij draaide Klaas ter sluiks een beentje.

Nu lachten zij hem hardop uit.
 »Komt, jongens, neemt hem nu in 't ootje!
 »Zoo 'n lompe vent! Hij is zoo waar
 »Nog stijver dan een waterbroodje!"

Klaas wilde nu stil het slagveld ruimen,
 Maar een hunner riep: »Ik volg hem, hoor!
 »Wie gaat er meê? Steekt op je duimen!"
 »Ik! ik!" Zoo schreeuwt het gansche koor.
 »Kijkt vooruit dan; niet zoo barsch!
 »Regtsomkeert, voorwaarts! marsch!"

DE WONDERBARE VERANDERING, OF HOE KLAAS BIJNA WEËR KLEIN GEWORDEN WAS.

Toen Klaas op zijn kamer terug gekomen was, zette hij een zeer verdrietig gezigt. Hij dacht groot en sterk te zijn, en toch had hem iemand overwonnen.

Vertrouw dus niet te veel op uwe sterkte, of beproef haar eerst, en doe niets, wat uwe krachten te boven gaat.

De nederlaag, die Klaas geleden had, bedroefde hem zeer; hij wenschte nog sterker en grooter te zijn.

De avond viel. Een diepe duisternis heerschte in het vertrek. Eensklaps werd hij door een damp omgeven en

Krak! ging het in zijn linkerbeen,
En in zijne armen ook meteen.

Klaas steekt zijn lamp aan, wrijft zijn oogen,
En — is het waarheid of is 't logen?

Zijn hoed zakt neer tot op zijn neus,
Alsof 't een helm was van een reus.

Zijn zomerjas — waar moet dat henen? —
Hangt als een soepjurk om zijn beenen.

't Is de oude maat weêr: ruim vier voet.

Klaas weet niet wat hij denken moet.

Nu is zijn hoop geheel verloren:

Klaas is zoo klein als ooit te voren!

Fluks springt hij op, en met één zet

Ligt hij reeds toegedekt te bed.

„k Heb straks nog,” roept hij, „blij gezongen,

„En nu ben 'k weêr een kleine jongen!

De deur gaat open, en 't gezigt
Van Klaas beschijnt een helder licht.

De knecht vraagt: »wel, mijnheer, moet 'kmorgen
»Voor thee of liefst voor koffij zorgen?»

»Och!» zegt Klaas met een kinderstem,
»Breng maar een kop thee, hm! hm!»
»Zoo!» broemt de knecht. »Wel duivekater!
»Wat heeft die vent nu in zijn snater?»

Klaas woelt en schuift en maakt zich heet,
Zijn haren zijn zoo nat van 't zweet,
(t Gebeurde op school ook, bij zijn sommen)
Alsof zij in kamille zwommen.

Hij wringt zijn handen, krimpt ineen,
En roept: »Och! dat ik, als voorheên,
Snel groeije! ... Maar, -- dan is 't in orde --
Dat 'k nog een beetje groeter worde!

»Zoo groot als 't beeld, daar aan den wand!
»Groot als de toren, ginds aan 't strand!
»Groot als de bergen, die daar prijken,
»Wier kruinen in de wolken reiken!»

Daar schiet voorbij zijn bed een licht
Zoo helder als een onweêrschicht.
Er dalen nevels om hem neder,
En de bekende stem roept weder:

»Als de heerlijke zon, die nu daalt in 't verschiet,
»Op morgen zijn glans over de aarde weêr giet,
»Dan zijt gij heel groot, veel grooter dan ooit!
»Gedenk aan ons woord; want wij braken het nooit!»

Dof klinkt het middernachtlijk uur;
Een uil op d' ouden kerkhofmuur
Krast akelig zijn schorre kreten....
Kan *niemand* hier dan vrolijk heeten?

Ja! één toch wel! Want vroeg ontwaakt,
Zag Klaas zich weder groot gemaakt.
»Ik vroeg 't pas,» zegt hij, »of reeds is 't er.
»Nu ben 'k nog grooter zelfs dan gister.»

Een vierde el grooter dan voorheên   Maar kijk! Zijn broek is hem te kort,
 Zoo stapt hij weg. Wat? *Stappen?* neen!   Zijn vest te naauw, en hoe hij sjort,
 Hij springt, dat grond en wanden kraken: Zijn jas is veel te klein van mouwen....
 Nu kan hem niets bevreesd meer maken!   Men kan het in dit prentje aanschouwen.

Maar dat was niets: Klaas had weêr geld.
 Kom! daadlijk een nieuw pak besteld,
 En een *diner*, of hoe 't mag heeten.
 Dag Klaas, — ik wensch je smaaklijk eten!

HOE KLAAS STEEDS GROEIT EN ZOO HOE LAN- GER HOE GROETER WORDT.

Nu dacht Klaas, dat er geen gelukkiger mensch op de wereld was dan hij. Hij had de grootte van een volwassen jongeling van negentien of twintig jaren. Toen zijne nieuwe kleêren t'huis gekomen waren, besloot hij uit te gaan, om nog het een en ander te koopen.

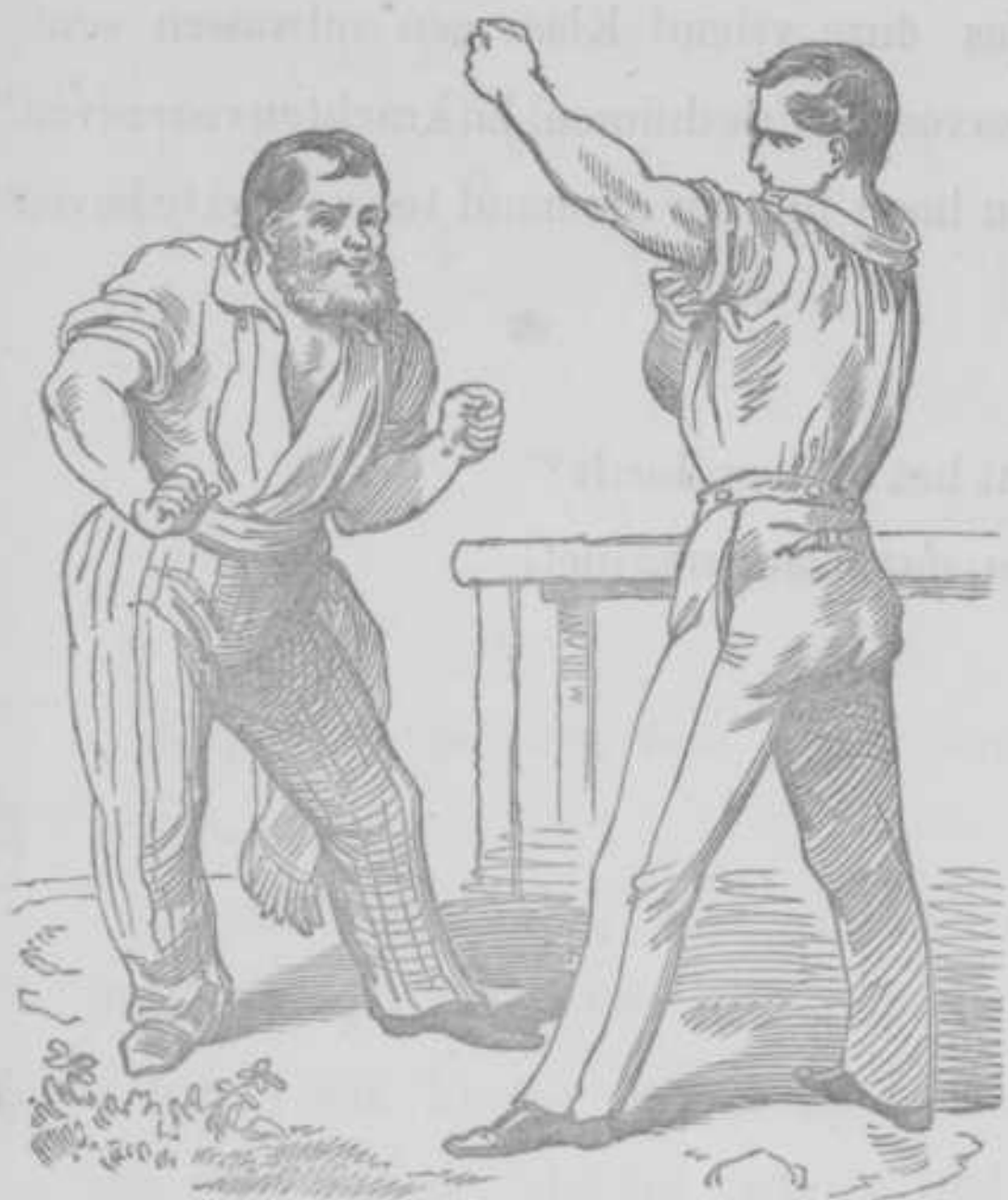
Ach! de mensch is nooit tevreden; altijd verlangt hij naar meer. Hij kan soms aan weinig genoeg hebben, maar als hij er iets bij krijgt, heeft hij tegelijk ook meer behoeften.

Hebzucht en gierigheid maken zich van hem meester, en hij kan niet gelukkig meer zijn.

Zoo ging het Klaas ook:

Hij kocht in een winkel een zwarten rok,	„Kom hier dan!” zoo riep hij hem spottende toe.
Handschoenen van zij en een wandelstok,	„Kom, vleeschbonk! of ben je ook 'tvechten almoe?
Een kistje sigaren, een doekspeld, zes ringen,	„Gooi uit je jas; kom, sta niet te dommlen;
Twee sporen en nog vele andere dingen.	„Of ik zal een marsch op je buikje gaan trommlen.

Toen hij een paar dagen later bevond,	Zij pakten elkander, zij drukten elkaâr, --
Dat hij even krachtig nu was als gezond,	Maar vlug pakte Klaas zijn partij bij het haar,
Toen ging hij met „dikken Willem” weer vechten.	En smeeet hem terneêr, dat destofwolken draaiden.
Om zoo hun vroegeren strijd te beslechten.	En allen met hoeden en zakdoeken zwaaiden.

Klaas stapte van daar, als een grootmagtig heer. „Wat is die al prachtig, voor 't eerste begin!
 Hij was overwinnaar toch deze keer, „Nu wenschte ik alleen nog wat haaraan mijn kin.”
 En groeide zoo waar, eer de dag was verstreken Ook *dat* kreeg Klaas. En 'twas een sikje met eeren!
 Eenduimeneenstreepnog, nauwkeurig bekeken. Toen *had* hij toch al wat hij ooit kon begeeren? —
 Toen weinig tijds later zijn blinkende geld Hij wenschte wat meer nog, — en 't morgenlicht
 In vreugde en genot uit zijn beurs was gesneld, Bescheen met zijn stralen een Esaus gezigt.
 Verlangde hij stoutweg (slechts *dat* kon hem baten!) Hij had *bakkebaarden*, en wel zeer voorname;
 Een honderd stuks mooie gerande dukaten. Je zag ze nooit mooier, bij heer noch bij dame.
 En toen hem ook dat in den zak was gesuld, Nu reisde en nu trok hij maar ongestoord,
 Toen waren toch zeker zijn wenschen vervuld? — Zelfs zonder te rusten, van oord tot oord.
 Hij woù nog een knevel, want *dat* was zijn leven!... Maar altijd vergat hij zich zelve te vragen:
 Des nachts in den slaap werd ook die hem gegeven. „Hoe moet het toch gaan in mijn oude dagen?”

HET BEROUW.

Nu, wat ontbrak *hem* nog, om gelukkig te zijn? vraagt ge, vriendelijke lezers.

Ik zal 't u zeggen. Hem ontbrak het ware geluk van den mensch: de inwendige vrede, de rust der ziel. Zij alleen maken den mensch waarachtig gelukkig!

Ach, wat klopte dat geweten hem in de borst! In eenzame uren dacht hij aan zijne ouders, die hij verlaten had; hij zag, als het ware, hoe bedroefd zijne arme moeder om hem geweest was, hoeveel heete tranen zij om hem had vergoten.

In diep gepeins stond hij dikwijls stil en riep:

» Helaas! waar is mijn schoone jeugd,	» Mijn trom, mijn hoepel ook er bij,
» Toen in een bloem mijn reinste vreugd,	» Ik wil ze zien! Wie wijst ze mij?
» En in een vlinder, kleurig-bont,	» Waar zijn mijn prenten al te gaár?
» Mijn hoogst geluk op aard bestond?	» Waar is mijn lei, mijn lessenaar?
» Waar is de groene kersboom thans	» Waar toch is mijn soldatenheir,
» Met heel zijn gouden looverglans?	» Waar mijn kanonnen? 'k laad ze weêr,
» Waar toch is mijn trompet bewaard?	» Als toen ik nog een jongen was,
» Waar is mijn zweep, mijn hobbelpaard?	» En in mijn moeders oogen las.

»Ik heb nooit, als een jongling doet,
 »Aan hare knieën schuld geboet,
 »'k Heb nooit mijns vaders hand gevat,
 »Als mij verleiding nadertrad!

»Vervlogen is de schoone tijd,
 »Toen ik in lieflijke eenzaamheid
 »Te spelen zat aan moeders zij!...
 »Mijn jonglings leven is voorbij!

»Er parelt in mijn oog een traan.
 »'k Sta op, 'k wil naar mijn vader gaan!
 »'k Zal zeggen: »Vader, o vergeef
 »Uw zoon! ik weet, dat ik misdreef!"

DE REIS NAAR HET OUDERLIJKE HUIS EN WAT DAAR GEBEURDE.

In groote haast pakt Klaas zijn koffer en besluit, met de diligence op reis te gaan. Hij moest echter eene pas hebben, en dadelijk begeeft hij zich naar het kantoor, om die te halen.

Het schrijvertje aan den lessenaar
Maakt hem al ras een reispas klaar:
»Gezigt ovaal, — lang van postuur,
»Van voorhoofd smal, — de mond wat zuur.

»Zeer welgevormd van ligchaamsbouw,
»Een kromme neus, en oogen blaauw,
»Gelaat langwerpig, — zwart van haar...
»Hoeoudmijnheer?" — *Wel, dertienjaar!*"

De klerk kijkt Klaas verwonderd aan,
Grijnslacht, gelijk een baviaan,
En drijft toen — kijk! dat was genot! —
Met 't groote kind eens regt den spot.

Maar eind'lijk klinkt het zweepgeknal ; » Gij zijt *mijn* zoon ? » vraagt moeder. » Maar
De posthoorn dreunt met zoet geschal , » Mijnheer , neen , neen , dat is niet waar ! »
Zóó lieflijk zelfs , dat Klaas in 't kort Hij toont zijn pas : » Zie 'k *ben* niet dood.
Van pret nog twee duim langer wordt. » Ik ben uw Klaas , al schijn 'k wat groot ! »

Snel ging het voorwaarts , nacht en dag , Hij doet de zaak hun nu verstaan ,
Het stadje naderde... en hij zag Maar allen zien verbaasd hem aan....
Het ouderlijke huis alras , En ras vertelt de halve stad :
Waar hij ééns zoo gelukkig was. » Klaas is weér 'thuis , zeg , wist je dat ! »

Daar staat het huisje , smal en kleen ! De bakker komt , de melkboer komt ,
Nog de oude bank en de oude steen. Maar ieder staat er van verstomd.
Hij snelt vooruit , ontsluit het hek » Wat is hij lang ! hoe'n zware baard !
En — Klaas staat in het huisvertrek. » 'k Heb nooit zoo iets gezien op aard ! »

De jongens riepen: »Lacht hem uit!
 »Wat is hij lief, de kleine guit!
 »Bezeer hem niet, wanneer je stoeit!
 »Want hij is uit zijn kracht gegroeid!»

Maar als hij 's nachts zou slapen gaan,
 Dan kwam het slimst geval eerst aan.
 Zijn bed ook — welk een zware plaag! —
 Was veel te smal en ook te laag.

Ook t'huis had Klaas niet veel plezier.
 »Wat is het toch armoedig hier!»
 Dus zuchtte hij. »'t Is veel te klein!
 »Zoo'n huis moest heel wat grooter zijn!»

Zijn peluw nam hij maar voor dek,
 't Matras voor kussen. — Maar hoe gek!
 De beenen hingen van den guit
 Wel zes voet lang het venster uit.

»Ach!» riep de moeder weenende, »dat ding is niet in den haak! Gij zijt den duivel in handen gevallen!»

Reeds had de vader de hand opgeheven, om zijnen zoon te zegenen; maar Klaas versmaadde dien zegen en wilde niets verder hooren.

Toen klonk het uit Vader's mond: »Ik vloek u!» en zijne moeder bedekte haar gelaat met de handen.

Klaas ging weg. Ach! had hij slechts gedacht aan de heilige woorden uit het Boek des levens: »*Eert uwen vader en uwe moeder, opdat het u welga en gij lang leven moogt op aarde!*»

KLAAS GAAT WEËR DE WERELD IN. — HIJ HEEFT WONDERLIJKE EN VERMAKELIJKE LOTGEVALLEN.

Naar zeeke stad ('k meen aan den Rijn, Des morgens vroeg, in 't frissche groen,
Maar 't kan ook aan den IJssel zijn) Een wandeling te paard te doen,
Trok Klaas nu heên, met pak en zak, Als menig rijk en deftig heer,
En leefde er zeer op zijn gemak. Dat kon de reus nu ook niet meer.

Maar toen hij in den schouwburg kwam
En plaats daar in 't parterre nam,
Riep heel 't publiek: »Zeg, lange tien!
»Geen mensch kan hier een greintje zien!

»Hei daar! ga zitten, Enaks kind!»
Een krachtige arm pakt hem gezwind
En schudt en trekt hem bij zijn kraag,
Dat hij 't gevoelt tot in zijn maag.

Hij draait zich om, en — alles lacht
Tot schaatrens toe: »Een lieve vracht!»
Zoo juicht men; »die zit op de bank,
En is *nog* negen ellen lank!» —

Want bij het grootste paard zelfs stond
Klaas met zijn voeten op den grond,
En schoffelde dan zoo den weg
Met bei zijn laarzen als een eg.

Als hij zich 's zomers baden woû,
Verveelde hem die grap al gaauw,
Wijl elk riviertje en elke beek
Voor hem een handvol water leek.

Als 't water de andere zwemmers heel
Gerezen was tot aan de keel,
Dan kwam het hem - 't is zeker waar! -
Tot even aan zijn knieën maar.

Ja, in de draaikolk zelfs, waar pas
Een grenadier verdronken was,
Keek onze Klaas, met natte huid
Heel vrolijk boven 't water uit.

Geen huis waar hij niet met gemak
Zijn pijp kon leggen op het dak,
Ja, hij had negen el katoen
Maar even tot zijn hemd van doen.

Bestelde hij een pantalon,
Geen schepsel, dat hem meten kon!
Slechts met een ladder uit de kerk
Volvoerde men dit reuzenwerk.

De laarzenmaker, op mijn eer!
Gebruikte vier vel paardenleër,
Als Klaas, gelijk een eerste piet,
Zich lage schoenen maken liet.

Wanneer hij eens uit wandlen ging,
Aan elken vinger haast een ring,
Dan was zijn stok, van bamboesriet,
Drie ellen lang! veel korter niet!

En huurde hij een vigilant,
Dan zei de voerman tot zijn klant:
»Vooraf voorzigtig, heertje, buk!
»En stoot je hersenpan niet stuk!»

In een kalés was 't naar zijn zin.
 Daar zat hij dood gemak'lijk in ;
 Maar gaf den voerman - 't was een grap -
 Ook daadlijk op den bok een trap.

Zijn groote lengte bragt voorwaar
 Den kapper ook al in gevaar,
 Die, als hij Klaas te kappen had,
 Heel boven op zijn schouders zat.

Neen, beste vrienden, lacht maar niet !
 Let op, wat verder is geschied.
 Ge krijgt van Klaas (dit in vertrouwen)
 Nog menig avontuur te aanschouwen.

DE SNEEUWPOP EN HET RIDJE OP SCHAATSEN. KLAAS HEEFT EEN BOER BEET.

Er waren ook tijden, dat Klaas zeer norsch en knorrig was; want hij was on-
uitputtelijk in zijn wenschen, vooral wat het geld betrof.

Met zijn groei was natuurlijk zijn honger ook grooter geworden, zoodat hij ont-
zettende massa's eten noodig had, om zijn maag te vullen.

In zulke knorrige oogenblikken maakte hij dikwijls leelijke grappen, vooral als
men hem om zijne lengte bespote. — Zie hier een proefje er van.

In zek'ren winter — 't had zoo sterk
Gevroren, dat de straten kraken —
Kreeg Klaas zijn schaatsen om op 't ijs
Een aardig sneedje te gaan maken.

Eén zet! *nog* een! hij 's reeds zoo ver
Vooruit, dat allen — zonder liegen —
Geloofden, dat er zoo, pardoes,
Een monsterooijevaar kwam vliegen.

Hij strijkt met reuzenschreden voort,
Hoe ook een heer en jufvrouw gillen,
En gooit nog, met zijn regterschaats,
Wel twintig sukk'laars op hun billen.

Een schreeuwde om hulp van uit een bijt
En zwaaide met zijn arm er boven,
Want Klaas had hem met éénen zwaai
Hals over kop in 't gat geschoven.

Maar reed een jongen op de baan,
 Klaas ligtte, wip, zijn been maar even,
 De knaap gleeed op zijn schaatsjes voort,
 En dankte hem zijn jeugdig leven.

Ook konden, zonder veel gevaar,
 De sleden best een toertje maken.
 't Ging tusschen Klaas zijn beenen door,
 Hoewel hij 't ijs soms erg liet kraken!

Toen hij zijn schaatsen afgedaan
En zich weêr huiswaarts had begeven,
Bedotte hij nog gaauw een boer. —
Dat was toch maar zijn lust en leven!

De man stond bij zijn huisje en vroeg:
»Ons huis stort zeker in! Och heden,
»Gij zijt zoo lang, schuif gij die sneeuw
»Van 't dak een beetje naar beneden.»

»Ha!» mompelt Klaas, die stil bleef staan,
»Dat foppen zal 'k je eens verleeren.

»Ge zult eens zien, mijn beste man,
»Hoe ik met u den gek zal scheren.»

En eensklaps strijkt hij al de sneeuw
Te zamen tot vier groote stukken;
Maakt daar een groote sneeuwpop van,
Om midden op het dak te drukken.

De boer kijkt of hij kiespijn had,
Hij schreeuwt en gilt als een bezeten,
En vliegt, en loopt, en springt in 't rond,
Als had hij paardenvleesch gegeten.

Ach!» roept hij, »neem dien sneeuwpop weg!
»Mijn dak bezwijkt! Zoo'n honderdponder!
»Bedenk toch, goede beste heer,
»Er hangen worst en hammen onder!»

Nu haalt Klaas door den schoorsteen snel
Twee worsten en een ham naar boven,
Hangt ze aan de sneeuwpop en meteen
Is hij reeds weder weggestoven.

Een kraai, die 't lekkere beetje ziet,
Laat op de worst zich nederzakken,
En eet ze, ook zonder dat de vrouw
Ze hoeft te koken of te bakken.

Een gier ruikt in de lucht den geur,
Hij heeft behoefte om iets te kaauwen,
Strijkt ijlings bij de sneeuwpop neêr,
En neemt de ham meê in zijn klauwen.

Daar staat het arme boertje nu,
Verwoed en met zijn muts in de oogen,
Terwijl de sneeuwpop schijnbaar lacht,
Dat hij zoo netjes is bedrogen.

HET LIEDJE VAN „LANGE KLAAS.”

Klaas raakte nu door zijne lengte en zijn grooten eetlust zoo bekend, dat men een liedje op hem gemaakt had, hetwelk op kermissen en volksfeesten bij de orgels gezongen werd.

Zijne afbeelding prijkte op een groot schild; en als de een of andere jongen op zijn verjaardag of met Sint-Nicolaas een prentenboek kreeg, was er ook altijd zeker de prent in, waarop lange Klaas stond.

Het liedje met: „Dideldoem, dideldoem, dideldoemdei” moet gij ook eens hooren, lieve lezers en lezeressen! Wees dus een weinig stil en let op! Hier is het:

Komt, burgers, luistert naar 't relaas
Van d' onverzadelijken Klaas!
Hoort 't liedje van den grooten man
Die honderd kippen eten kan
En drinken *nog* veel bier er bij!
Dideldoem, dideldoem, dideldoemdei!

Klaas heeft (je staat er van vervaard!)
Een groote sni-sna-snorrebaard.
In bei zijn laarzen ('t is niet min)
Gaan zestien schepels koren in,
En een voer hooi er nog wel bij.
Dideldoem, dideldoem, dideldoemdei!

Ja, van zijn buik tot aan zijn wang
 Dat's zeker zes el Rijnlandsch lang,
 Aan één paar kousen voor zoo'n bol
 Gaan zeker honderd ponden wol;
 Het stoppen reek'nen we er niet bij,
 Dideldoem, dideldoem, dideldoemdei!

En krijgt hij dorst of honger, kijk,
 Dan schreeuwt de bakker: „'k ben een lijk!
 „Die eet mijn heelen winkel leeg!”
 De brouwer roept: „Sluit toch ter deeg
 „De deuren van de brouwerij!”
 Dideldoem, dideldoem dideldoemdei!

Ik wou toch, om geen fijn glas wijn,
 Zoo'n lange boonenstaak ooit zijn.
 Neen! 'k houd het, waar men gaat of staat,
 Steeds met den gulden middelmaat,
 Die maakt gelukkig ons en blij!
 Dideldoem, dideldoem, dideldoemdei!

HOE KLAAS IN EEN VREEMD LAND KOMT, DAAR
TEN STRIJDE TREKT, EN BIJ DEN KONING
IN DIENST KOMT.

Daar het Klaas niet meer in het land, waar hij tot nu toe geweest was, beviel, besloot hij naar verre landen te gaan reizen waar het goud en de diamanten in den grond verborgen liggen.

Hij wilde oorlog voeren met de vreemde volken, hen verwinnen en dan hunne schatten en kostbaarheden medenemen. De onverzadelijke, *hij wenschte*

zich nóg meer sterkte en ligchaamskracht, opdat *alles* voor hem zou buigen. Langen tijd luisterde hij of hij de bekende doffe stem nog niet hoorde; maar niemand antwoordde.

Hoewel zijne grootte in vele dingen ongemakkelijk voor hem was, wilde hij toch, — zoo 't scheen, nog grooter worden, — wilde meer wezen dan gewone menschen, — wilde over hen heerschen en gebieden.

Mismoedig staarde hij eene poos voor zich heên; toen zag hij toornig op en verlangde antwoord op zijne vraag.

Daar klonk eindelijk, als uit de diepten der benedenwereld, de bekende stem en riep: »Ga heen, onverzadelijk mensch! Geen aardsche magt kan onzen wil »doen wankelen! Ons woord is onveranderlijk en blijft eeuwig waar!

»Gij zult nu nóg grooter worden dan ooit.

»Gedenk aan ons woord; want wij braken het nooit.»

Voor het aanbreken van den dag ging Klaas de poort reeds uit en begon zijne reize.

Toen de morgenzon hare stralen over beemden en velden uitgoot en op den straatweg reeds menig landman veldwaarts ging, wilde Klaas hen verzellen, maar hij kon met niemand gelijken tred houden; altijd was hij bij den tweeden stap reeds een eind vooruit.

»Blijft dan waar ge zijt, gij dwergen!» riep hij spottend, en snelde voort.

Toen de zon des avonds neêrdaalde, keek Klaas lagchend naar zijne schaduw, die zich ver, vreeselijk ver vóór hem uitstreckte en hem reeds in zijn logement aandiende, toen hij zelf nog een goed eind te loopen had.

Hoe verbaasd waren de waard en zijne gasten ook, toen zulk een reus om logies vroeg. 't Was geweldig! Zoo'n groot ledikant was er onmogelijk te krijgen, ja

zelfs de kleine danszaal op de bovenste verdieping was te smal, al had men hem daar ook een bed kunnen spreiden.

Ach! het werd den waard zoo bang, zoo bang om 't hart; het zweet droop hem van 't voorhoofd, zoo angstig liep hij rond. Eindelijk redding! redding!

»'k Heb 't al gevonden, op mijn eer! De groote sterkte van den kwant
 »Wat sta 'k daar nu ook toch te gapen! Behoedt nu 't schip voor veel gevaren.
 »Ge kunt op uw gemak, mijnheer, Hij houdt het roer met vaste hand,
 »In onze kegelbaan gaan slapen.» Al tuimlen hemelhoog de baren.

De kegels stonden netjes om Na vele dagen ziet hij land.
 Hun koning heen, als negen reuzen; 't Was wilden-oorlog op die stonde;
 Maar 'smorgens vroeg ging't: bom, bom, bom! Klaasneemt fluksdienst; zijn moed ontbrandt,
 Daar lagen ze allen op hun neuzen. En hij houwt vreeslijk in het ronde!

Wie 't deed?... Ja, 't is iets wonderbaars; De mooren pakkén stil zich heên;
 Een mensch kan 't bijna niet gelooven: Want waar *hij* naakt, moet alles vlugten! —
Klaas groeide en schopte met zijn laars De Hottentotsche krant meteen
 Het heele boeltje 't onderst boven. Prijst luid den moed van »*den Geduchten*.»

Hij trekt nu voort, berg af berg op, Hij maakt zich zóó beroemd in 't land,
 Tot dat hij 't zeestrand kan aanschouwen. Dat zelfs de koning en zijn vrouwen
 Daar neemt een oorlogschip hem op, Den menschelijken olifant
 Dat juist gereed lag zee te bouwen. Al daadlijk wenschen ook te aanschouwen.

De koning zendt een bode tot hem. Hij wil Klaas zien, het moge kosten wat het wil.

Klaas wordt met den kameelpost verzocht bij den koning te komen en staat dertien dagen daarna reeds voor den troon.

De vorst vraagt hem, vanwaar hij komt, of hij de pokken gehad heeft, hoe hij zoo groot geworden is, en nog meer zulke zaken. Eindelijk zegt hij: „Klaas, ge bevalt mij! Kom in mijne dienst; ik wil u tot bewaker van mijn paleis aanstellen en u prachtige kleederen geven.”

Klaas nam het aan. In een rood buis met goud afgezet, stond hij den volgenden dag voor de poort van het paleis, met een groot zwaard in de rechterhand.

De halve stad liep uit, om den reus te zien, die nu met het warme weêr in dit heete land nog sneller dan anders groeide. Ja, het klimaat had zulk een invloed, dat Klaas nu niet meer bij duimen, maar bij ellen grooter werd. Alle acht dagen moest hem een nieuwe uniform aangemeten worden, waarvan het land de kosten dragen moest, hetgeen het volk al spoedig aan het morren bragt.

Klaas hoorde die verwijten en begreep dat het volk gelijk had. Hij zelf werd knorrig en norsch, omdat hij hier slavendiensten moest verrigten, hij die gedacht had, te zullen gebieden. Zoo werd zijne lengte hem tot een last.

Toen hij op zekeren avond als gewoonlijk tot den volgenden morgen vrijaf had gekregen, ging hij naar een naburig woud, waar hoge palmboomen boven diepe bergkloven wuifden. Hier stortte hij zijn hart uit en vervloekte het lot, dat hem zulk een bovenmenselijke gedaante had gegeven.

Eensklaps daalde een donkere nevel over het bosch, en de doffe stem, die hij van vroeger kende, riep: »Was het uw eigen wil niet? Hebt gij niet gesmeekt, dat uwe wenschen verhoord mogten worden?»

»Dat heb ik!» zeide de reus; »maar zoo als thans heb ik het niet gewild.»

»Wilt gij, nietig sehepsel, verandering brengen in de eeuwige wereldorde?»

»Voort! voort!» zeide de reus. »Ik ruk mij los van de menschheid, zooals ik mij van vader en moeder heb losgerukt!»

»Aardworm!» donderde de stem, »niet gij, maar *wij* bepalen der menschen lot; *wij* beperken zijn levensloop! — Ja, losgerukt van de menschheid hebt gij u! Trek nu de wijde wereld door zonder een vriend, die u raadt, ga zoo voort, en groei tot aan den hemel, dien gij echter nooit zult binnentreden!»

Een donderslag klonk door de lucht. De bliksem schoot onophoudelijk door de wolken, de regen stroomde neder, de reusachtige wachter van het paleis lag

met het aangezicht ter aarde, en van de palmboomen ruischten de regendroppels op zijn ligchaam.

Den volgenden dag zei hij den koning, dat hij hem niet langer wilde dienen, wierp zijn groot zwaard toornig op het voorplein van 't paleis en begaf zich, tegen den wil van kapitein en matrozen, weder op het schip, dat hem in dit land gebragt had en nu weder naar het vaderland terugzeilde. Hoe anders, hoeveel reusachtiger was zijne gedaante nu reeds, dan toen het schip hem daar vroeger aan wal zette.

Het schip dreunt van zijn zwaren tred,
Al was men op een rots gestrand.
De toppen van de masten zelfs
Bereikt hij met zijn reuzenhand.

Maar zie! de reus bemerkt de streek:
Hij pakt den stuurman, en o wee!
Hij houdt, met zijn gespierde hand,
Hem even boven 't vlak der zee.

De levensmiddelen, die per hoofd
Vóór hun vertrek zijn ingekocht,
Snapt nu de reus alleenig op!
En 't schip heeft nog zoo'n langen togt!

„Voorwaar! hij gaat u voor ter dood,
„Hoor 'k éénmaal nog uw straffe taal!
„Wie 't waagt zijn hand aan mij te slaan,
„Hij strekt de visschen tot een maal!”

Toen zwoer de manschap onderling
Hem - woog hij ook zesduizend pond -
Te werpen in het diepst der zee,
Opdat hij daar zijn grafstee vond.

Nu slaat hij met een grooten steen
Het deurtje van de keuken in,
Haalt uit de kast wat hem bevalt,
En smult en likt regt naar zijn zin.

Den andren dag reeds was op 't schip   Maar eindlijk roept de schipper : » Land ! »
 Een vreeselijke hongersnood ,   Men ziet de reê , men jubelt luid ,
 Doch allen smeekten vruchtloos heim :   Zet gaauw den Goliath van boord ,
 » Geef ons wat water en wat brood ! »   En — is 't vertelseltje nu uit ?

Non! of zooals *wij* zeggen : *Neen!*

Verveelt het u misschien , mijn vrinden ?

Ook neen ? Dan zult ge op 't andre blad

Zijn volgende avonturen vinden.

DE REUS GROEIT NOG ALTIJD.

Nog hield Klaas met het groeijen niet op, En als er zwaluwen vlogen voorbij
Steeds hooger en hooger, tot hij alras, Naar 't Zuiden, dan wiegelden zij zich, heusch!
Tot schrik van ieder, die hem bekeek, Alsof het een heel pleiziertje was,
Zoo lang als een stevige kerktoren was. Om beurten op zijn adelaarsneus.

Liet heel beneden, op 't vlakke land, Ook streken ze wel in zijn haren neêr
Een jongen zijn mooie vlieger op, En - 't geeft je een idee van hun groote fatsoen -
Dan pakte hij den staart in de lucht Beschouwden dat maar als logement,
En bulderde: „kleine graauwerwt, stop!” Om uiterst gemakkelijk een dutje te doen.

Toen hij eens een luchtballon rijzen zag, Doch greep Klaas soms zoo'n brutalen spreekw,
En de lui er in, een beetje verstrooid, Hij trok hem zijn staart uit en regterpoot,
Vergaten te zeggen: „Bonjour, mijnheer! En sloeg dan met zijn krachtige hand
Wou hij ze er wel zoo hebben uitgegoid. Het kreupele beest als een pier zoo dood.

Maar het luchtballonnetje rees hem te gaauw En als hem het schorre keelengekrijsch,
Weg was het! Daar viel eenzak zand naarbeneên. Of 't martelen van zoo'n gevleugeld gezin,
Die onnutte ballast viel juist in zijn haar. Verveelde, dan rekte hij even zich uit,
Wat was hij *toen* knorrig! Ook niet zonder reên. En sliep, regtop staande, heel zachtjes in.

Kon hij werkelijk slapen, met zijn hoofd zoo hoog in de lucht, waar de wind een wiegeliêdje voor hem floot, waar dikwijls de donder rolde en de bliksem hem om het hoofd flitste?

Heden kon hij ten minste niet tot rust komen, want een paar groote lammer-

gieren vlogen krassend om hem heên. Zij hielden zijn hoofd voor een rotstop en wilden er een nest op bouwen.

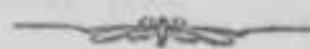
De reus ontwaakte; nu kwamen er juist ook eenige arenden bij en hij had een zwaren strijd, om zich van hen te verlossen. Met vertoornden blik zag hij naar de wolken en riep:

„Ja, onweêr, regen, storm omhoog,   Hij fluistert hoe de groote Klaas
„Niets is er lieflijk voor mijn oog.   De torenklok — en 't *was* een baas —
„'t Is alles stil als in de graven;   Als iedereen nog lag te bed,
„Geen bloem kan met haar geur mij laven!   Vaak uren had teruggezet.

„Wat ben 'k hier eenzaam en alleen.   Ja soms bij 't flauwe licht der maan,
„Was 'k maar weêr klein, gelijk voorheên,   Liet hij de klok aanhoudend slaan;
„Klein als een jongling, als een kind,   Zoodat de menschen, die 't niet wisten,
„Als 't blad, gedragen door den wind!” —   Zich telkens in den tijd vergisten.

Vergeefs, hij wordt *nooit* klein meer, neen! Maar 't grootst genoeg, dat hij had,
De storm woelt door zijn haren heên,   Was, als hij door een toren gat
En fluistert ieder, die 't wil hooren,   De grootste duiveneijeren nam;
Den levensloop van Klaas in de ooren.   Om, als daarna de koster kwam,
Dien haatlijk lagchend aan te staren,
Wijl al de nesten ledig waren.

DE REUS GAAT WEDER EEN REIS DOEN.

Met wroeging in 't hart liep de reus rond, en ieder vroeg verbaasd, of die gedaante een mensch was. Hij besloot in een woestijn te gaan of naar een onbewoond eiland, opdat niemand hem meer zou kunnen zien, want hij verachtte nu al wat mensch heette. Zijn leven was hem een last, de aarde scheen hem een kerker. Alle vreugde was voor hem vervlogen, hij wenschte een einde aan zijn bestaan. Welligt dat hij op zee den dood zou vinden!....

Den dood? en toch had hij het leven lief, dat hij door zijne onuitputtelijke wenschen in een hel veranderd had. Hij hoopte en wenschte eens, groot en magtig te worden, thans is zijn begeerte vervuld en — hij is ongelukkig.

Nu loopt hij haastig naar het strand der zee, Doch eens genaakt een vreeselijke storm.
Waar een der grootste schepen zeilreê ligt, Het schip zinkt weg, en in dien hoogen nood,
En klimt er bijden schijn van 't strandvuur in, Terwijl de golven bruischen door elkaâr,
Nog trotsch, maar toch de wroeging op 't gezigt. Springt elk wanhopig in de reddingsboot.

Een noordenwind waait al de zeilen bol; En bij dat kermen en geklaag stapt onze reus
't Gaat goed; Klaasis zoo blij, dat hij den man, Bedaard en uiterst statig in den plas,
Die in de mastkorf zit, een snuisje offreert, En loopt toen voort, alsof de groote zee
En aanzijnoorschreeuwt: » Hé, watzegje ervan? » Niets dan een taamlijk ruime badkuip was.

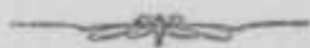

Een haai, die, in het diepst van d'oceaan, Een zwaardvisch haalt hij uit de golven op,
 Reeds knabbelde aan zijn kleine linkerteen, Ontneemt de scherpe tanden aan het dier,
 Krijgt met zijn zwaren regterhak een trap, En slobbert toen, als een versnapering,
 Dat hij 't gevoelt, door merg en nieren heen. Drie duizend oesters uit in zes kwartier.

DE DOOD VAN DEN REUS.

Door eeuwen oude bosschen rigtte de reus zijne alles verpletterende schreden, en de duizendjarige eiken, die stormen en orkanen hadden getart, braken als riethalmen.

Door het vreeselijke wigt van zijn ligchaam kon hij nauwelijks meer op zijne voeten staande blijven. Ja, hij droeg een ontzettend zwaar gewigt, want — hij droeg zijn geweten.

Het wilde bruischen der zee had het niet kunnen verdooven, noch het gezigt der groote geweldige natuurkrachten het tot zwijgen kunnen brengen.

De reus spotte bij zich zelve over zijn lot, en de beeren en wolven vlugttten huilend in het digte geboomte, als hij zijne stem deed hooren.

In zijne voetstappen verzamelde zich water, waaruit giftige slangen het lijf opwaarts kronkelden, terwijl ze hun kop met de kleine schitterende oogjes sissend uit den modderpoel verhieven.

Daar balt de reus, ten toppunt van woede, zijne vuist en stort zijne gramschap uit over de geestenmagt, die hem zoo groot liet worden.

Vreeselijk, als het gerommel van een verren waterval, verheft hij zijne stem, en verwenscht die magt....

Maar plotseling betreft het blaauw der lucht; » Gij aardworm, die eens de natuur
 De donder rommelt en de aarde zucht, » Naar uw bekrompen geest woudt rigten,
 Het lied van 't magtige geestenkoor » En door het langzaam moordend vuur
 Kliukt hem verwijtende in het oor: » Der wroeging thans uw kracht voelt zwichten;
 » *Nu zijt gij groot, veel grooter dan ooit.* » Gij, spotter, toen in 't moederoog
 » *Gedenk aan ons woord, want wij braken het nooit.* » Een traan om u kwam opgerezen,....

En de aarde spuwt slechts vuur en vlam. » Bereid u: gij zult sterven!.... Moog
 De boomen trillen op hun stam. » De hemel u genadig wezen!"
 In gras en mosch en blaadren woedt Daar stort de reus in 't stof ter neder.
 Een zwavelachtig-blaauwe gloed; De vlammen grijpen 't ligchaam ras
 En door 't rumoer klinkt als weleer En spoedig is het enkel asch!....
 De kracht'ge stem der geesten weer: Geen mensch'lijk oog zag ooit hem weder.

Ziet! mijne lieve lezers, zoo strafte de begeerte naar aardsche grootheid zich zelve; zoo wordt het hart later gepijnigd bij de gedachte, dat men naar eene magt gestreefd heeft, die den zwakken mensch niet gegeven wordt, — den mensch, die in ootmoed voor God zijn aardschen weg moet bewandelen.

Dit was de straf, omdat hij zich van zijne ouders losgerukt had, die hem beminde, zooals brave ouders alleen hunne kinderen kunnen beminnen.

Hij viel als een voorbeeld voor hen, die de inrigting der wijze weldadige natuur naar hunne begrippen willen veranderen.

Door den Uitgever dezes zijn mede uitgegeven:

FRANZ HOFFMANN, (1814-1885)

UITGEZOCHTE BLOEMEN.

Geschenk voor de Jeugd.

5 deeltjes in étui, met 25 Engelsche plaatjes, keurig gebonden in rood marocco banden met vergulden stempels, verguld op snede . . . . . f 3.90.

FRANZ HOFFMANN,

Vertellingen voor Jongens.

Gebonden met plaatjes . . . . . f 1.20.

FRANZ HOFFMANN,

VERTELLINGEN VOOR MEISJES.

Gebonden met plaatjes . . . . . f 1.20

DEUTSCH,

DE WERELD EN HARE BEPROEVINGEN.

Leerrijke verhalen voor Jongelieden.

Met platen; gebonden . . . . . f 1.40.

37